

UHSK

AIRGUIS

liefde

Jaargang 15 | Nummer 4

Editorial

Door Eef Brands

Voor jullie ligt alweer de vierde en laatste Argus van dit jaar. Het hele jaar heeft de redactie hard gewerkt om een paar schitterende edities voor jullie te maken. We hopen dan ook af te sluiten met een laatste knaller. Het thema hebben jullie waarschijnlijk al geraden aan de voorkant: liefde. Liefde bestaat in alle soorten en maten: liefde voor je levensgezel, moeder, hond, huisgenoten (als ze voor je koken), vrienden, broers of zussen, je bed na een lange dag, snackbarvoer na het stappen, de geur van schone was, de kortingsacties bij je favoriete winkel en ga zo maar door. Wat ik op dit moment even wil benadrukken is mijn liefde voor de Argus, voor de geweldige redactie en de enthousiaste lezers. Dankzij de getalenteerde en gedreven schrijvers die de Argus bezit is het gelukt om tot nu toe iedere keer een prachtige editie te publiceren!

Wees echter niet bang dat de Argus met dit thema opeens in de Cosmo-

politan verandert, want zoals jullie zelf ook heel goed weten heeft de geschiedenisstudent vaak een sceptische en soms een beetje gekke kijk op dingen, wat jullie ook zullen merken in deze Argus. In deze editie zijn wederom de vaste rubrieken te vinden zoals Andere Tijden Sport, de Historische Rechtbank, verschillende recensies en de Kookrubriek. Ook staan er veel artikelen in het thema van liefde: de-sastreuze romances, polygamie, geuren en aantrekking, flirten, nihilisme; het komt allemaal voorbij!

Na het lezen van deze Argus zullen jullie helaas tot oktober moeten wachten voor een nieuwe versie van jullie favoriete historische tijdschrift, aangezien de redactie van een welverdiende vakantie gaat genieten. Mijn eigen Arguscarrière loopt na drie hele leuke jaren ten einde en daarom rest mij niets anders te zeggen dan dat ik hoop dat jullie deze Argus met plezier lezen en een hele mooie zomervakantie mogen hebben, natuurlijk vol met liefde.

Redactie

Eindredactie

Eef Brands	Voorzitter
Laure Dijkstra	Secretaris
Daniël van Beek	Penningmeester
Jesse Geurts	Commissaris PR
Maxim Buur	Vormgever

Redactie

Max Yvo van Meer, Jasmin Palamar, Timo Quint, Matthias Rekers, David van Thiel, Robbin Doppenberg, Anna Stibbe, Emma Rekar, Kasper Veltman, Magali Reijneveld, Maud van Hattum

Thema: Liefde

3 | Redactie | *Wanneer voel jij je écht tot iemand aangetrokken?*

4 | Bestuursstuk | *De haat-liefdeverhouding met de medezeggenschap*

7 | Opinie | *Daten als een koning*

9 | Opinie | *Kleine momentjes*

10 | Opinie | *Fileflirten*

11 | Opinie | *Liefde en verderf*

16 | Opinie | *De vrolijke nihilist?*

24 | Opinie | *De homo polyamorus*

Rubriek

8 | Recensie | *20th Century Women*

13 | Schoonheden | *Eau de l'amour*

14 | Historische rechtbank | *De minnaars*

18 | Buitenland | *Murica*

20 | Andere Tijden Sport | *Flikker op met je ambiance en solidariteit*

21 | Recensie | *La La Land*

22 | Een Gesprek | *Liefde: Een dialoog*

23 | Koken uit het kastje | *Kipwraps*

Wanneer voel jij écht je tot iemand aangetrokken?

Timo Quint

Mijn blik glijdt vaak af naar vogels, bomen en bloemetjes. Vrouwen kunnen mij echter ook bekoren. Met name als ik met een stel vrienden op vakantie ben. Veel testosteron en weinig ontlading. Dan vlieg ik overal op af.

Jesse Geurts

Sanka...

Robbin Doppenberg

wAnNeER VOeL jIJ je eChT tOT ieMAnD AaN-GetrOKkeN

Laure Dijkstra

Ik heb een zwak voor streepjesshirts.

Matthias Rekers

Als dat iemand me dingen geeft. Het maakt niet uit wat. Zolang het maar dingen zijn.

Maxim Buur

Wanneer ik écht mezelf bij haar kan zijn.

Magali Reijneveld

Heel cliché, maar als iemand me op de een of andere manier altijd aan het lachen kan krijgen

Max Yvo van Meer

Als ze history memes liket.

Maud van Hattum

Als ik met hem op zijn trekker mag rijden.

Eef Brands

PFS

Kasper Veltman

Ik was altijd dat in de veronderstelling dat het me meer overkwam dan dat ik er echt de vinger op kon leggen wat het precies was. Een combinatie van dingen!

Jasmin Palamar

Ik weet niet wanneer ik me níét echt tot iemand aangetrokken voel. Kan dat?

De haat-liefdeverhouding met de medezeggenschap

Door Engelina Kuiken en Gerben Hospers

De afgelopen tijd stond de hal van de Universiteitsbibliotheek weer vol met breed glimlachende carrièretijgertjes. De vertrouwde en welbekende rood of roze gekleurde shirtjesdragers waren zoals altijd weer aanwezig, de curriculum vitae-sletjes renden achter de onschuldige student aan in de hoop wat zieltjes voor zich te winnen en de op macht beluste kandidaten jaagden op stemmen zoals een leeuw dat doet op een hulpeloze antilope. Kortom, de verkiezingen voor de Universiteitsraad waren weer begonnen. Maar er was ook een nieuw shirtje te ontdekken tussen de wirwar aan mensen: de in Utrecht nieuw opgerichte wit dragende Partij voor de Vrije Student. 'De huidige medezeggenschap zuigt' met deze leus poogde de Vrije Student de raad te bestormen. Volgens lijsttrekker Ian Verkaik is het tijd dat er 'een frisse wind gaat waaien door de universitaire medezeggen-

schap'. Of De Vrije Student een grote toekomst heeft moet nog blijken: ze hebben in ieder geval dit jaar niemand de raad in weten te krijgen. De roep om medezeggenschap was het afgelopen decennium zo groot geworden, dat de medezeggenschapsorganen als paddenstoelen uit de grond lijken te schieten. De liefde voor meer studenteninspraak lijkt in Utrecht echter vooral van bovenaf te komen; de 'gewone' student lijkt er niet van overtuigd te zijn. Waar al die partijen van de Universiteitsraad nou precies in verschillen en wat ze eigenlijk doen, schijnt voor menig student een raadsel te zijn. Wanneer je een 'gewone student' vraagt wat hij van de universiteitsraadverkiezingen vindt dan is de kans groot dat hij zal lachen als een boer met verkiespijn.

Tegenwoordig schijnt het een trend te zijn binnen de Universiteit Utrecht overall studenten bij te betrekken, bij elk bestuur of elke raad moet blijkbaar een student-lid aanwezig zijn. Want wanneer dit niet het geval is

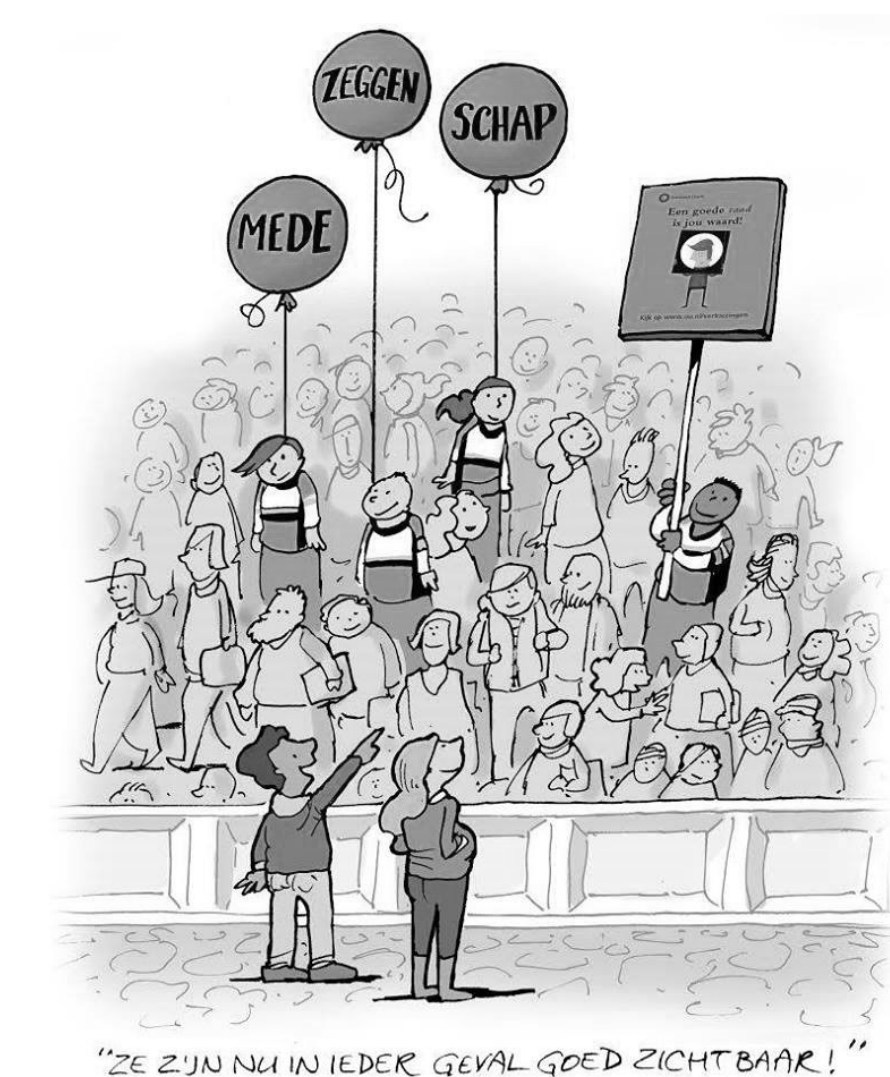
dan dreigt volgens sommigen: 'de gewone student niet gehoord te worden'. Dus werden overal studentraden of student-bestuursfuncties ingesteld. Je zou denken dat meer inspraak voor de student altijd een goede zaak is, maar niets blijkt minder waar. De complete wildgroei aan medezeggenschapsfuncties is zo groot geworden dat de 'gewone student' door de bomen het bos niet meer ziet. De elite van het Universiteitsbestuur lijkt werkelijk waar verzet te zijn op dit soort functies. De liefde voor dit soort baantjes lijkt zo groot te zijn dat het bijna lijkt alsof deze functies in het leven worden geroepen puur en alleen om ze in het leven te roepen. Wij vragen ons af of over de functionering hiervan ooit goed is nagedacht.

Waar de 'gewone student' weinig aandacht lijkt te besteden aan medezeggenschapsverkiezingen, het stempercentage van dit jaar was immers maar 26,3 % (een record nota bene), lijkt

de doorsnee UHSK'er juist een bijzonder grote liefde te tonen voor de medezeggenschap. Voor de Universiteitsraadverkiezingen werd er voor het eerst in jaren in grote getalen gestemd en ook binnen de Kring is er altijd uitzonderlijk veel aandacht voor ledeninspraak. De roep om medezeggenschap is al decennialang erg groot, zo is er zelfs een periode geweest waarin de stuurgroep het orgaan met de meeste macht was binnen de Kring. Er was binnen de stuurgroep niemand die echt de macht had en het werd de Kring bijna fataal. Dit toonbeeld van ledeninspraak van weleer is tegenwoordig verschrompeld tot een schaamteloos commissierondje voor de prachtige diversiteit aan commissies die onze geliefde Kring rijk is.

Vorig jaar werd er een Statutencommissie opgezet, bestaande uit 'de leden' en opgericht met als doel de dictatuur van het bestuur te breken. Ironisch is dat geen enkel bestuurslid ooit heeft geweten over zoveel macht te beschikken, juist door de Statutencommissie is deze schijnmacht aan het licht gekomen. Als de voorgestelde wijzigingen eind mei worden ingestemd dan wordt het bestuur volgens sommigen 'gedegradeerd tot tweedetrangs commissie' (het is maar goed dat er in de Argus niet aan voetnoten wordt gedaan). Je hoeft geen Jomanda te zijn om te voorspellen dat problemen die in de toekomst geheid zullen ontstaan toch weer op het bordje van de bestuursleden terecht zullen komen.

Het summum van de hedendaagse medezeggenschap binnen de Kring is natuurlijk de Algemene Ledenvergadering. Voor de lezer die al wat langer meeloopt binnen de Kring weet dat ALV's er soms erg pitig aan toe kunnen gaan. De roep om inspraak van de leden is op dit soort avonden, vaak vrij letterlijk genomen, erg groot. Het is meestal eerder regel dan uitzondering dat de wettelijke limiet van 130 decibel voor feestjes overschreden wordt. Want als het verleden ons iets heeft geleerd is dat een ALV een waar feestje kan zijn. Een ALV is hét moment in het jaar om een bestuur

een halt toe te roepen, volgens 'de leden' is het bestuur namelijk altijd van zins de Kring naar de afgrond te helpen. Zo zouden wij graag de Algemene Ledenvergadering van januari vorig jaar memoreren. Deze avond stond in het teken van een kroegenwisseling. Vooral leden die bijna nooit meer naar een borrel kwamen bleken een duidelijke mening te hebben. Bij een feestje horen toeters en bellen, en voor wie kennis heeft van het rijke verleden van de Kring weet dat er vroeger hoorngeschal te horen was vanuit het tegenkamp

wanneer er gepleit werd voor een zeker standpunt.

De 'primus inter pares' onder de Algemene Ledenvergaderingen is al sinds mensenheugenis de ALV die in juni plaatsvindt. Op deze avond wordt normaal gesproken na een aantal hevige discussies een kandidaat-kandidaatsbestuur gepromoveerd tot kandidaatsbestuur. Meermaals is de frustratie hardop uitgesproken over het feit dat er de laatste jaren maar één groep zo gek is om zich verkiesbaar te stellen voor het bestuur. Net als bij de Universiteitsraadverkiezingen valt er 'de jure' iets te kiezen maar 'de facto' blijkt dat altijd enorm tegen te vallen. De 'roast' die vaak plaatsvindt in juni is altijd een lekker begin van je bestuursjaar. Waar het binnen

onze Kring meer dan normaal is om vrijuit kritiek te kunnen leveren op het bestuur en de gang van zaken, is medezeggenschap bij menig ander studieorganisatie een ondergeschoven kindje. Sommige besturen verkoren in de luxepositie bestuurslid te zijn van een stichting: een walhalla voor de autoritaire bestuurder. Een stichting is voor een bestuurslid een ideaal concept om zijn duistere plannen uit te voeren.

Wij vragen ons af of men tegenwoordig niet gewoon een beetje moe wordt van die symboolpolitiek die zich onder de mantel der medezeggenschap schuilhoudt. Want als puntje bij paaltje komt dan luistert het College van Bestuur toch niet naar de studentleden van de Universiteitsraad. Wanneer een bestuur creatief is dan vinden zij toch wel een weg voor hun snode plannen.

We zouden onze liefde voor het hippe en jonge medezeggenschapsideaal misschien beter in kunnen ruilen voor de oeroude traditie van vertrouwen in de regentenklasse. Op een oude fiets kun je het immers leren. Een beetje inspraak in het bestuur is wat ons betreft een goede zaak, maar als je het doet, doe het dan goed. Daarom pleiten wij voor wat minder achterdocht en wat meer vertrouwen, een leus die zo uit het verkiezingsprogramma van het Christelijk Democratisch Appèl voorgedragen had kunnen worden. Niet omdat het UHSK-bestuur of het College van Bestuur te vertrouwen zijn, maar omdat het lekker praktisch is.

Cartoon

Door Jasmin Palamar

Daten als een Koning

Door Kasper Veltman

Het themanummer van de laatste Argus van dit jaar is liefde. De geschiedenis staat bol van geweldige romantici, begenadigde verleiders en vorsten die in het geheim toch een wat zachtere kant hadden dan zij naar het publiek uitstraalden. Echter is er maar een man die alle andere kandidaten overtreft. Een historische vrouwenverslinder die al zijn concurrenten op dit front overtreft. Zijn dikke nek en welvaartsbuikje zijn mede daarom alom bekend, het gaat over niemand minder dan Henry Tudor, ofwel Henry VIII. Op de leeftijd van zijn dood, vijfenvijftig jaar, was de beste man al voor de zesde keer het huwelijksbootje ingestapt. En zoals misschien bekend, zijn niet alle huwelijken even vlekkeloos verlopen.

Om je een idee te geven van wat voor genadeloze romanticus Henry VIII was, zijn eerste huwelijk kwam enigszins uit de

lucht vallen. Toen Henry's broer Arthur op vijftienjarige leeftijd overleed, was hij de begenadigde opvolger voor het koningschap. Je zal het misschien niet geloven, maar Henry was toen nog niet in het bezit van het welvaartsbuikje, dus toen zijn vader aan de weduwe van zijn broer voorstelde om alsnog met een familielid van hem in het huwelijksbootje te stappen, ging zij daar wederom mee akkoord. Hoewel Henry een toegewijde echtgenoot was, frustreerde het hem dermate dat hij nog steeds geen mannelijke troonopvolger had. Dus toen hij eigenlijk buiten de deur wilde gaan zoeken naar een nieuwe vrouw en had besloten te scheiden van Catharina van Aragon, had hij gehoopt dat de paus hem geen strobreedte in de weg zou leggen.

Niks was echter minder waar. De paus vond eigenlijk dat Henry maar door de zure appel heen moest bijten en ontbond het huwelijk niet. Wat schreeuwt echter meer "Ik houd van jou" dan het ontkennen van de macht van de paus om met je te kunnen trouwen? Dat moet Anne Boleyn zich ook hebben afgevraagd

toen Henry haar in 1533 om haar hand vroeg. Henry sloeg het oordeel van de paus in de wind en voer zijn eigen koers. Als een echte overwinnaar ging Henry wederom op pad om alsnog een zoon te krijgen. Wat doe je dan als dat niet lukt? Dan veroordeel je gewoon je eigen vrouw en laat je haar onthoofden. Je hebt immers nog steeds geen zoon en je begint het nu toch echt wel een beetje zat te worden.

Gelukkig had hij zijn volgende verovering al klaar staan en dit keer leek het een schot in de roos te zijn. Op figuurlijke wijze, om enige onduidelijkheid te voorkomen. Jane Seymour was zwanger en wonder boven wonder beviel zij van een zoon! De vreugde was echter van korte duur. Slechts twee weken na de feestelijke geboorte van zoon Edward, kwam zij door complicaties te overlijden. Dit werd zelfs vrouwenverslinder Henry even teveel en hij besloot een paar korte jaren ongehuwd te blijven. Het gerucht gaat dat hij

in deze tijd dat mooie dubbele kinnetje heeft ontwikkeld.

Henry was in deze tijd echter wel innovatief. Hij maakte gebruik van het Middeleeuwse equivalent van Tinder, hij stuurde schilders heel Europa door om een nieuwe vrouw te zoeken. Nadat hij enkele keren links had geswip.. - enkele schilderijen had afgekeurd, zat er toch een bij die hem kon behagen. Anne of Cleves was de gelukkige. Niet alleen kon zij Henry weer dichterbij het katholicisme brengen en Engeland zo weer uit een isolement krijgen, maar zag haar schilderij er ook nog leuk uit. Wat kon er fout gaan? Henry zette alles in gang om zo snel mogelijk in de echt verbonden te worden en in januari 1540

waren zij dan ook getrouwd.

Zoals echter vaker het probleem bij dergelijke matching, was Henry toch niet helemaal tevreden. Hij klaagde steen en been en verweet Anne dat ze toch niet echt op het plaatje leek en helemaal niet hield van de dingen die hem verteld waren. Hij liet dan ook al een half jaar later het huwelijk ontbinden. De nu 49-jarige vrouwenverslinder moest en zou niet rusten tot hij gelukkig was en trouwde daarom slechts enkele dagen later met een negentienjarige hofdame. Het paleis van Henry deed ondertussen denken aan Hugh Hefner's Playboy Mansion, maar Henry voelde zich in ieder geval gelukkiger.

De oplettende lezer heeft nu misschien wel door dat Henry niet vaak lang bij dezelfde vrouw bleef en dat

was ook nu niet anders. Toen het gerucht zich verspreidde dat zijn veel jongere bruid er een avontuurtje op na had gehouden met iemand die niet zwaar obees en dertig jaar ouder was, voelde Henry zich genoodzaakt ook haar te laten executeren.

Henry stapte nog een keer in het huwelijksbootje, maar dat zou ook de laatste keer zijn. De vrouwenverslinder was op zoek naar rust en trouwde met Katherine Parr. Hij zou met haar samen zijn tot aan zijn dood in 1547. Getekend door veelal vreemde uitspattingen is het enkel gokken of Henry gelukkig is overleden, maar een flamboyante man was het zeker.

Filmrecensie 20th Century Women

Door Anna Stibbe

"Look, wondering if you're happy is a great shortcut to just being depressed"; een mooie illustratie van de humor van Dorothea (Annette Bening) uit *20th Century Women*. Dorothea is een alleenstaande moeder van in de vijftig, die samen met haar tienerzoon Jamie (Lucas Jade Zumann) woont. Ook Abbie (Greta Gerwig) en William (Billy Crudup) huren bij Dorothea een kamer.

Het is 1979, de tijd van de losbandige jeugd. De jonge Julie (Elle Fanning), een vriendin van Jamie, vertelt aan een diner dat ze op haar veertiende ontmaagd is omdat ze een keer wakker werd en plots besloot dat ze dat wilde. Abbie laat aan hetzelfde diner alle aanwezige mannen meerdere keren "men-

stration" scanderen omdat het nu eenmaal normaal is en men dat moet accepteren. Dorothea denkt dat ze Jamie te kort doet omdat hij geen vader in zijn leven heeft. Hierom vraagt ze deze vrouwen om hulp bij zijn opvoeding - tot op het punt dat Abbie Jamie zoveel "hardcore feminism" voorschrijft dat hij door zijn nieuwe ideeën in elkaar geslagen wordt op de skatebaan.

20th Century Women is een rakende film. De hoofdpersonen ontwikkelen zich met behulp van elkaar. De film schetst een mooi tijdsbeeld - met onder andere het decor, het rebelse gedrag, de liefde voor punk en het feminisme. Een *Bildungsfilm* over vriendschap en liefde tussen moeder en zoon, en hoe je zo'n opvoeding toch zou moeten aanpakken.

Kleine momentjes

Door Magali Reijneveld

Je loopt door de stad. Je voelt je slecht, misschien al langer dan vandaag. De reden maakt niet uit, wie weet is er niet eens een directe aanleiding voor, maar voor je gevoel ga je je niet meer beter voelen. Mensen passeren maar jij zit vooral in je hoofd, met een wazige blik in je ogen. Maar gelukkig ben je wel buiten, en hoewel je slechts met die vervelende doelloze blik om je heen kijkt, zie je het ineens.

Het kan van alles zijn geweest. Een oude vrouw die liefdevol haar kleine hondje in een fietsbak mee op pad neemt. Een man die een eurootje geeft aan de jochies voor hem in de rij in de Appie, omdat ze net te weinig geld hadden voor hun twee blikjes cola. Een tiener die ineens nostalgisch glimlacht om de muziek die uit zijn oortjes

stroomt. Volwassenen in nette kleding op het terras die voorzichtig een beetje aangeschoten raken en beginnen te giechelen om wat stomme grapjes. Al zijn het wat willekeurige duiven die helemaal gek worden om een gevallen frietzak op de stoep: het maakt niet uit waar het dit keer om ging, maar voorzichtig verschijnt er weer een kleine glimlach op je gezicht.

Overall waar je durft te kijken valt er wel iets te vinden dat de moeite waard is om gezien te worden. Hoe rot je je ook voelt, het blijven openstaan voor die kleine momentjes die je dag kunnen maken is naar mijn mening best belangrijk. Soms moet je het van die momentjes hebben. Door die kleine glimlach valt het achteraf gezien misschien wat meer mee.

Voor mij is dat dan ook wel een beetje waar ik aan denk als ik over

‘liefde’ moet schrijven. Ja, even lekker emotioneel doen, dat krijg je met zo’n heerlijk zoetsappig thema. Maar die zichtbare gelukkige momentjes om je heen, zelfs als het om compleet vreemden gaat, ze kunnen helpen. Ze geven jou een glimlach, en misschien bezorg jij er weer een bij een andere onbekende. Ze maken je toch eventjes blij, waar andere dingen misschien niet werkten.

De moraal van het verhaal: kijk vooral wat meer om je heen, zeker als je je even minder voelt en niks anders lijkt te helpen. Trek gewoon naar onze geliefde binnenstad, loop wat rond, hoe doelloos het ook lijkt. Ga ergens zitten, kijk naar wat er om je heen gebeurt. Misschien is het allemaal zo slecht nog niet.

Fileflirten

Door Emma Rekar

Flirten, met of zonder succes, we proberen het allemaal wel eens. Vaak wordt het als een mannelijke taak gezien, maar aangezien het inmiddels alweer 2017 is, mogen ook vrouwen de handen uit de mouwen gaan steken. Laat je dus vooral van je moderne kant zien! Maar niet alleen wij worden moderner, ook de manier waarop wij onze flirtmanoeuvres uitvoeren gaat met de tijd mee. Ik denk dat het woord ‘fileflirten’ iedereen wel bekend in de oren klinkt. Maar treinkoppels en het concept *Gespot* voor UB-studenten zijn wellicht minder bekend.

Ik reis zelf, net zoals de andere helft van Nederland die geen kamer kan vinden in Utrecht, altijd met de trein naar de universiteit. Het kan je dan wel eens overkomen dat er schuin tegenover je echt een lekker ding zit met wie je natuurlijk de hele tijd oogcontact hebt. Maar goed, vervolgens stap je de trein uit bij het station waar je moet zijn en zie je je flirt nooit meer. Toch vinden jaarlijks ruim 4000 stellen elkaar in de trein volgens Holland Openbaar Vervoer Nederland. Ondanks dat dus vrijwel altijd bij een beetje ‘stout’ oogcontact blijft, moet je het vooral lekker blijven doen. Wie weet vind jij jouw prins op het witte paard wel in een van de blauw-gele kanjers van de NS. Stel nou dat je zo cool bent dat

je helemaal niet met de trein naar de universiteit hoeft, maar gewoon de auto kan pakken: wees gerust! Op Ring Utrecht staat elke dag wel file. Aangezien je toch geen kant op kan, zit je vrijwel de hele tijd bij anderen naar binnen te kijken. En ja, ook dan zie je wel eens een lekker ding. Dat maakt die file gelijk weer iets minder vervelend. Het wordt wel jammer als de baan van je flirt sneller doorrijdt en jij vervolgens opgescheept zit met een vrachtwagenchauffeur die ook wel in is voor wat *gefileflirt*. Gelukkig kan je dan altijd nog gewoon in je neus gaan peuteren, net zoals de vele andere filerijders.

Maar ook de UB-studenten kunnen er wat van. Eind 2012 werd het concept *Gespot* opgezet, een inmiddels razend populaire Facebookpagina onder studenten aan verschillende Nederlandse universiteiten. Je kan er, zoals jullie misschien al weten, anoniem maar publiekelijk flirtberichten sturen naar je medestudenten in de UB. ‘Het zit hier weer vol met knappe spijkerbloesjes en ik ben nog steeds op zoek naar die ene leuke. Jammer genoeg kan ik niet kiezen tussen al deze mooie torso’s, dus laat ik het aan jullie over. Blond meisje, wit bloesje, zin in koffie?’. Dit zijn het soort berichten die voorbij komen op de Facebookpagina. Deze meid windt er in ieder geval geen doekjes om, lekker direct voor een anoniem bericht. Dus als je zowel de trein als de auto niet nodig hebt, kan je altijd nog op de fiets naar de bieb gaan. Maar waarom dan niet gelijk een leuke flirtactie op de fiets? Nee, niet doen. Want laten

we eerlijk zijn, charmant zijn we niet op de fiets met al dat gehijg en gezweet.

Nou zijn er natuurlijk altijd de mensen die zichzelf dramatisch vinden in flirten of die het gewoon te spannend vinden om het initiatief te nemen. Nogmaals: niet doen. Je hebt altijd nog de dertigplussers en kansarme nerds in China die een vermogen betalen voor een, vrijwel altijd onsuccesvolle, flircursus. Dan vallen wij allemaal reuze mee toch? Mijn punt is dat uiteindelijk iedereen gewoon maar wat doet en dat er altijd wel iemand zal zijn die specifiek voor jóúw *flirtmoves* valt. In dat geval vooral lekker tongen zou ik zeggen! Dan verbrand je ten minste meer calorieën dan tijdens het filerijden.

Liefde en verderf

Door Max Yvo van Meer

‘Alles kan kapot.’ De standaard en enigszins cynische en egoïstische onliner die iedereen eruit floept als je ze erop wijst dat diegene waar ze drie seconden geleden nog op liepen te geilen een relatie heeft. Het is maar zelden dat mensen erover na denken wat voor emotionele rompslomp dat scenario met zich mee zou brengen. Van de vriendengroepen die op hun grondvesten schudden zoals Lissabon in 1755, kant-en die worden gekozen zoals tijdens de aanloop van de Eerste Wereldoorlog, tot de lastercampagnes die op gang komen waarvan zelfs de huidige Amerikaanse president van terug zou deinzen, soms ook nog via Twitter. Maar de geschiedenis zit bomvol met desastreuze break-ups die de huidige relatieproblemen in je omgeving laten verbleken.

Goed overleg is de sleutel

Om maar een voorbeeld te noemen, neem Helena van Troje:

de mooiste vrouw van Griekenland, de dochter van Zeus en tevens de vrouw van Menelaos, een Griekse koning van Sparta. Door een blind bod uit te brengen wist hij haar te veroveren en met haar te trouwen. Geld moet immers rollen en Menelaos had er het meeste voor over om met Helena te mogen trouwen. Of dit nou een solide basis voor een huwelijk is staat open voor discussie. Er kwam een kind voort uit dit huwelijk en alles leek wel soepel te verlopen totdat er een jong knaapje uit Troje langs kwam: Paris. Paris had een deal gesloten met de godin Aphrodite. Als hij haar koos in de Miss Olympus verkiezing, dan zou zij er wel voor zorgen dat Helena voor hem zou vallen. En wat bleek, Helena viel als een blok voor Paris, verliet haar man en samen sprongen ze in de boot naar Troje.

Tot nu toe was het al niet erg netjes wat er allemaal gebeurde en Menelaos kon er ook niet om lachen dat hij werd vervangen voor een jonger model. Hij riep vervolgens alle mannen bij elkaar die gepasseerd waren door Helena. Wat bleek, vrijwel elke

koning in Griekenland had een poging gedaan tot het veroveren van Helena.

‘Menelaos, het ligt niet aan jou, het ligt aan mij.’

Dus voor je het weet ligt de volledige vloot van Griekenland op je strand, allemaal omdat je niet in goed overleg uit elkaar kon gaan; omdat je niet een volwassen gesprek kon hebben en gewoon kon zeggen ‘Menelaos, het ligt niet aan jou, het ligt aan mij’ ligt Troje in puin.

Laster is lastig

En dan is er nog de golf aan laster die er na de euthanasie van je relatie volgt. Het begint allemaal klein als mensen vragen waarom je het uitmaakte. Hij kon niet koken of ze was slecht met geld, maar al snel betrap je jezelf erop dat je je vrienden vertelt dat ze de holocaust ontkende of dat hij enorm hard moest lachen tijdens de Red Wedding van Game of Thrones, vooral toen die aanstaande moeder om zeep geholpen werd.

Ook hiervoor zijn genoeg historische voorbeelden. De Engelse koning Hendrik VIII had er zelf nogal een handje naar om zijn exen onderuit te halen bij zijn vrienden. En het gehele land. Voor zijn tweede vrouw Anna Boleyn had hij geen goed woordje over. Hij was van haar gescheiden omdat ze hem geen mannelijke erfgenamen gaf. Maar dat kan je natuurlijk niet aan je vrienden vertellen in de kroeg want je hebt er altijd een wijsneus tussen zitten die dan opmerkt ‘Echte mannen, die maken mannen.’ Waardoor jij dus geen echte man bent. Nee! Het is beter om voor het gehele land te verkondigen dat je vrouw een overspelige, incestueuze heks is die met vijf mannen bezig was. En ja, dat is dus allemaal niet legaal waardoor je naar de rechtbank moet. En wie gaan ze geloven? De koning of de heksenhoer?

‘Meer een sprinter dan een duurloper in de slaapkamer’

Anna Boleyn werd ter dood veroordeeld, maar bleef in dit alles enorm kalm. Ze leek de grotere persoon van de twee want ze merkte geen enkele keer op dat Hendrik een kleine penis had of dat hij meer een sprinter dan een duurloper was in de slaapkamer. Of zoals ze het zelf noemde, de slapkamer. Nee, Anna hield het beschaafd, zelfs op het schavot, vlak voordat haar hoofd verwijderd werd.

Zo klef als Cleo

En dan zijn er nog de relaties waarvan iedereen eigenlijk hoopt dat het uit gaat. Van die enorme kleffe relaties, van die types die de hele dag aan elkaar vastgeplakt zitten, die altijd zo zoet tegen elkaar doen dat het glazuur van je tanden springt, met als gevolg dat iedereen eromheen er misselijk van wordt. De eerste paar weken denk je nog dat het kalverliefde is en vanzelf wel zal afnemen maar na maand drie ben je niet meer zo optimistisch. En dan kan je twee dingen doen. Je kan of volwassen zijn en ze er vriendelijk op wijzen. Of je kan doen wat ik doe: kokhalsgeluiden maken als ze weer bezig zijn met z’n tweeën. Maak ik er vrienden mee? Nee. Houden ze op? Oh ja zeker.

‘Of je kan wat ik doe doen, kokhals geluiden maken als ze weer bezig zijn met z’n tweeën.’

Wat ik niet aanraad om te doen is de methode die Augustus gebruikte te hanteren. Augustus, of Octavianus zoals hij destijds nog heette, was het op een gegeven moment helemaal zat. Marcus Antonius was namelijk bezig met Cleopatra, deed echt walgelijk klef en zat ook nog

eens onder de plak bij de dame. Hij liet zich verleiden tot haar levensstijl en ze had een flinke vinger in de pap bij zijn politieke keuzes. In plaats van Marcus rustig aanspreken en hem erop te wijzen dat hij een individu was en zijn eigen mening mocht vormen, besloot Octavianus een vloot te sturen. Dat ging natuurlijk helemaal verkeerd en in plaats van een gezondere relatie waren Marcus en Cleopatra aan het einde van deze interventie allebei mordsdood.

Dus mocht je na dit alles nog een keer denken ‘alles kan kapot.’ Bedenk je dan goed wat dit allemaal met zich mee zou kunnen brengen.

Eau de l'amour

Door Laure Dijkstra

Volgens Coco Chanel moet je een parfum aanbrengen op de plek waar je gekust wil worden en Christian Dior zei naar het schijnt ooit dat een parfum meer over een vrouw zegt dan haar handschrift. Parfum is persoonlijk en liefde ook. Betekent dat dat geur de doorslag in liefde geeft?

De Egyptenaren gebruikten parfum al als statussymbool, maar luchtjes werden in veel culturen vaak gebruikt voor religieuze rituelen. Rond het einde van de twaalfde eeuw begon men in Parijs echter met de commerciële productie van parfum. Sinds de achttiende eeuw is Grasse de parfumhoofdstad – nog steeds worden er daar honderden miljoenen euro's aan luchtjes omgezet. Net zo bekend is het eau de cologne 4711, dat al sinds 1794 geproduceerd wordt. Inmiddels is het best verkochte parfum Chanel No 5, dat naar het schijnt elke dertig seconden ergens ter wereld verkocht wordt. Dus wat betekent parfum

eigenlijk als we daardoor allemaal hetzelfde ruiken? En is het parfum of iemands lichaamsgeur waardoor we degene op wie we verliefd zijn zo onmogelijk lekker vinden ruiken? Ik ben in een bèta-bui in de *Nature* gedoken en heb het antwoord gevonden.

Volgens mijn *Nature*-wetenschappers spelen Axe en Chanel geen rol in de liefde. Er is – wat betreft geur dan – zelfs een antwoord gevonden op de eeuwige vraag of tegenpolen elkaar aantrekken: ja. Je hebt namelijk een setje genen op het zesde chromosoom dat HLA genoemd wordt en min of meer bepaalt hoe je ruikt. Uit onderzoek is gebleken dat gelukkig getrouwde stellen precies tegenovergesteld DNA hadden, als het op deze geurgenen aankwam. Je vindt iemand dus leuk omdat hij of zij juist niet ruikt zoals jij.

Mijn liefde voor parfum is echter te groot om de hele werking ervan te ontkennen, wat wetenschappers ook zeggen. Ik geloof niet dat parfum geen invloed heeft, want van de schelle geur van een wegvagend

euroknaller luchtje wordt niemand blij. Bovendien is er nog de kwestie van de herinnering: geuren zetten je aan tot associëren. Ons reukorgaan staat in verbinding met het limbische systeem, één van de oudste delen van onze hersenen. De emoties die geuren bij ons oproepen beïnvloeden onze oordelen. Iemand die lekker ruikt wordt aantrekkelijker bevonden. Helaas blijven emoties iets persoonlijks, dus er bestaat niets dat iedereen lekker vindt ruiken.

Als het om ware liefde gaat, is je DNA dus het belangrijkste. Om iemand aan te trekken mag je echter best investeren in een goed parfum. Maar zeg nu zelf, als je een mooi flesje in een mooi doosje in je bezit hebt, heb je toch eigenlijk helemaal niemand meer nodig?

De minnaars

Door Matthias Rekers

Washington D.C., januari 1998. Tussen Monica Lewinsky en haar advocaat staat een lege fles wijn. Op tafel ligt een ouijabord voor het spirituele spel dat komt. Het is dompig in Monica's zolder. Vorig jaar was haar advocaat nog hoopvol geweest: met deze meid kon hij wel een rechtszaak winnen. Nu is hij minder optimistisch. Dom is ze niet, maar met haar ideeën zou geen enkele Aanklager vrede kunnen hebben. Ze zijn veel te progressief. Bill Clinton is al zo'n vuile liberaal, wat moet die Aanklager wel niet van Monica denken?

Maar een advocaat moet doen waarvoor hij betaald wordt.

‘Monica, zoals we afgesproken hebben oefenen we de verschillende scenario's die je op je bord kan krijgen. Je weet dat in één van die scenario's de rechter de spoken van het verleden oproept om een historisch gerechtvaardigd oordeel te kunnen vormen. Wat we gaan spelen is dat ik de rechter ben, en jij Monica. Deze rechtszaak gaat, in essentie, om liefde, want waar is seks op gebaseerd als het niet om een drang naar genegenheid is? Ja... op biologie. Maar daar valt weinig over te oordelen, hè? Dat moet zelfs die Aanklager wel doorhebben. Wat ik daarom nu ga openen is een gesprek over liefde. Ik zal twee figuren ten tonele roepen die daar, vanuit het oog-

punt van de Aanklager, het meest over te zeggen hebben: Jezus van Nazareth en William Shakespeare... Goed? Oké, hier gaat-ie.'

Monica's advocaat bedient het ouijabord. Twee figuren worden zichtbaar in de hoeken van de duffe zolder. De advocaat groet ze volgens de regels en begint.

‘Welke vorm van liefde is de ware liefde? Is het de romantische liefde, is het de seksuele liefde, is het moederliefde, broederliefde, religieuze liefde, naastenliefde, onbeantwoorde liefde, verkeerde liefde, of toch niets anders dan zuivere kalverenliefde? Er zijn grofweg drie categorieën die onafhankelijk van elkaar opereren: platonische liefde, exclusieve liefde en erotische liefde...'

‘Nou, meneer, daar kunnen wij niet mee eens zijn hoor,' zegt Monica. De advocaat kijkt haar goedkeurend aan.

‘Nee, Edelachtbare,' vult Jezus van Nazareth haar aan. ‘U vergeet de allesomvattende liefde. Om met de woorden van mijn vader te spreken...'

‘Jezus, loop even niet te hard van stapel,' werpt William Shakespeare tegen. ‘Misschien heeft meneer de rechter wel gelijk. Jij bent zelf immers de vleesgeworden platonische liefde; de liefde om inhoud en de liefde om waarde! De liefde voor de liefde!'

Monica gaat rechterop zitten. Ze heeft een blauwe jurk aan die ze regelmatig afklopt. ‘Hé, Shaky-Spaky... Wat heb jij nou te zeggen over *liefde*? Alles waar jij aan lijkt te denken is plakkerig en achterhaald. Wie gelooft er nog in verliefden die elkaar van verre toezingen? Of radicale monogamie op dood en leven? Laten we niet zo moeilijk doen en de schaamte achter ons laten. Als ik mijn baas wil trakteren op een *blonjob*, dan doe ik dat. En ook voor jou, Jezus... de allesomvattende liefde is een fabel!'

‘Een fabel? En mijn vader dan? Die man is *liefde*. En hij heeft u allemaal gemaakt met zijn liefde. In feite bent u dus opgebouwd uit liefde. Dat geldt voor de goddelijke liefde en voor de religieuze liefde, maar ook voor de liefde tussen man en vrouw. Zoals mijn vader zegt: een man zal niet één vlees worden met zijn vrouw zonder zijn ouders te verlaten... Dat is niets anders dan het bewijs voor de allesomvattende liefde. Blijkbaar kan de ene liefde niet bestaan zonder de andere liefde af te hebben gezworen. De liefde is dus per definitie exclusief en daarmee altijd volledig en allesomvattend.'

‘Zoals ik al heb gezegd in *Much ado about nothing* moet men voorzichtig zijn als men het woord liefde gebruikt. Jezus, jij doet dat dus niet... Met een paar drog-

denen prijs jij je pa hier weer aan, zonder de liefde daarbij op prijs te stellen. Ik ben het met je eens dat de liefde allesomvattend kan zijn – zijn er niet genoeg voorbeelden van liefhebbers die hun leven gegeven hebben? Wat je daarentegen zegt over exclusiviteit is in strijd met je naastenliefdeclaims... Zelf denk ik dat liefde niet exclusief kan zijn – want kan men echt maar van één persoon tegelijk houden? – maar er kan wel één persoon zijn waar men exclusieve gevoelens voor heeft. Nu zeg jij tegelijkertijd dat de liefde exclusief en allesomvattend is. Wringt de schoen daar niet ergens?’

‘Jezus... William... Waarom moet alles moeilijk gemaakt worden? Liefde moet niet besproken maar geleefd worden. Jullie gebazel over exclusiviteit en allesomvattendheid trekt alleen maar een groot rookgordijn van schaamte en stilte op. En jij, meneer de Rechter... ik weet

niet wat je punt zou kunnen zijn, maar liefde categoriseren is toch hetzelfde als mensen in hokjes stoppen? Gun iedereen toch wat vrijheid. Laat mensen gewoon uniek zijn met hun liefde voor elkaar in wat voor vorm dan ook.’

‘Oh, Monica, jij onverbeterlijke hippie.’ Jezus staat op. ‘Monica... Is de liefde zo krachteloos? Glijdt de liefde als de wind overal maar langs en doorheen? Is zij zo etherisch? Kan zij geen wortelschieten in de harten van de mensen? Kan zij niet...’

Er klinkt een gerommel tegen de vlieringdeur. *I DID NOT HAVE SEXUAL RELATIONS WITH THAT GIRL...*

‘Nee, Billy, nee. *That woman... That woman...* Niemand gaat je geloven als je het hebt over meisjes.’

‘Hm, ja. Je hebt gelijk, natuurlijk. Je hebt gelijk, net zoals in Little Rock, toen...’

‘Nee, Billy, nee. Je verhaaltjes houd je nu maar voor je. Nog één keer... *I did not have...*’

Meer gerommel tegen de vlieringdeur. Dan stilte. Jezus en Shakespeare zijn weg. Zo ook de stemmen van Bill en Hillary. Monica’s advocaat schudt zijn hoofd om de verstoring en reikt weer naar het ouijabord. Monica houdt hem tegen. ‘Laat ook maar,’ zegt ze. ‘Shakespeare en Jezus gaan me niet verder helpen. Natuurlijk gaat deze hele affaire om de morele verwerpelijkheid ervan, maar de rechtszaak zal niet verder dan het liegen van Bill gaan. Ik geef wel een *Ted talk* om het goed te maken. Geen enkel woord van mij helpt ons verder, en het schandaal is toch al niet meer te overzien. Je hebt me geholpen, echt waar, maar dit is een media-dingetje, geen rechtbank-dingetje.’

Cartoon

Door Jasmin Palamar

De vrolijke nihilist?

Door Jasmin Palamar

‘Nihilisme’ is niet een woord dat je eventjes laat vallen tijdens je sollicitatiegesprek, of als je aan het flirten bent in de club. Gelukkig is er een plek waar voor alles ruimte is: het internet. Personen die zichzelf beschouwen als nihilist vinden elkaar op social media. De Facebookpagina @nihilistmemes (zie afbeelding) kent al bijna twee miljoen vind-ik-leuks. Het kleinere broertje @TheExistentialNihilist wordt gevolgd door bijna 200.000 verloren zielen. Deze digitale gemeenschappen illustreren het beeld dat bestaat van nihilisme: een levensfilosofie die onvermijdelijk leidt naar een negatieve levenshouding, ja een depressie. Hier gaat iets grandioos fout. Mag ik even inbreken?

Het nihilisme stelt, grofweg, dat het bestaan (het ‘zijn’) geen intrinsieke betekenis heeft. Het leven is zinloos en er is geen objectieve of waarachtige uitspraak te doen over de zin van het bestaan. Met dat uitgangspunt klikte ik op de voorgestelde Facebookpagina’s over nihilisme. Ik zal ooit wel een keer een afbeelding een duimpje hebben gegeven, of iets dergelijks. Terwijl ik, nog tamelijk enthousiast, scrollde door de flinke hoeveelheid ‘memes’ begon ik langzamerhand een sombere indruk te krijgen. Elk plaatje kende in principe dezelfde formule: cynisme verpakt in een humoristisch papiertje.

Het luchtte op toen ik de pagina afsloot, maar de nasmaak spoelde maar niet weg.

Eerlijk gezegd voelde ik mij gekrenkt. Ik weet dat veel mensen kampen met problemen als een ‘existentiële crisis’ of een depressie, of beide tegelijk. En ik zal niet zeggen dat ik er nooit last van heb gehad. Maar om dat allemaal toe te schrijven aan het inzicht dat het bestaan geen intrinsieke betekenis heeft doet geen recht aan de toegevoegde waarde van nihilisme en zeker niet aan de denkers die het hebben ontwikkeld. Bovendien geloof ik dat nihilisme niet hand-in-hand hoeft te gaan met somberheid en pessimisme. Laat me dit verduidelijken door mijn drie filosofische vriendjes aan te halen: Friedrich, Jean-Paul en Albert, kom er eens even gauw bij.

De zinloosheid van het bestaan

‘God is dood’. Toen Friedrich Nietzsche Hem voor dood verklaarde, bedoelde hij dat God in de toen moderne negentiende-eeuwse samenleving niet meer kon dienen als referentiepunt voor vragen over ethiek; over goed en slecht. Voornamelijk de vraag *waarom* iets of een handeling goed dan wel slecht is, werd onbeantwoordbaar. ‘Stelen is slecht, want God...’ Nee, zulke zinnen hadden geen waarde meer.

Maar God is ook dood in een ander opzicht: als er geen bovenaardse entiteit bestaat om onze werkelijkheid betekenis te geven, wat kan ons dan vertellen wat het doel van het leven is? Ni-

etzsche beïnvloedde met dit nihilistisch inzicht twee grote denkers: Jean-Paul Sartre en Albert Camus. Dit zijn de grondleggers van het existentialisme, dit zijn de hipsterfilosofen die de woorden ‘existentiële crisis’ hebben voorzien van waarde, nog voordat de hedendaagse ‘nihilist’ de kans had om in zo’n crisis te geraken, omdat hij nog niet existeerde. Deze twee jongens met gelikte kapsels zullen naast hun haar, voor jou ook het volgende goed van elkaar scheiden: nihilisme en pessimisme.

Ultieme vrijheid

Hoe komt het nu dat er zo een pessimistische wolk over het nihilisme hangt? Toegegeven, die negatieve gedachtegang is niet heel vergezocht. Als we het erover eens zijn dat het leven geen intrinsieke betekenis of essentie heeft, dan hebben de dingen die jij doet, vindt of wilt dat ook niet. Je handelingen leiden nergens naar, want het maakt aan het eind van de dag helemaal niets uit. Ook Sartre werd tijdens zijn leven regelmatig beschuldigd van pessimisme, hoewel hij zelf meende het nooit zo bedoeld te hebben. Het nihilistisch denken lijkt dus erg vatbaar te zijn voor deze negatieve spiraal.

Het feit dat mensen overal een verklaring achter zoeken maakt het leven absurd

Daarbij is het zeker niet voor de hand liggend hoe iemand uit deze gedachtencyclus komt. Gelukkig bieden de existentialisten soelaas. Sartre is weliswaar bekend van zijn enigszins vre-

gdeloze uitspraak ‘De hel, dat zijn de anderen’, hij kende deze woorden desondanks een tweespalt toe die in ons voordeel uitpakt. Met het inzicht dat het menselijk leven geen doel kent, maakte Sartre namelijk de weg vrij voor het creëren van je eigen zingeving. Dat is volgens Sartre hetgeen wat ons ‘mens’ maakt: de ultieme vrijheid om zelfs het leven onze eigen betekenis te geven. Geen ander kan jou dan ook beroven van je eigen doelen door te zeggen hoe je moet leven, want niemand heeft de waarheid in pacht. Doen ze dat wel, dan beperken ze jouw vrijheid en daarmee staan zij metafoor voor de hel, de plek waar het leven vaststaat en onvrij is.

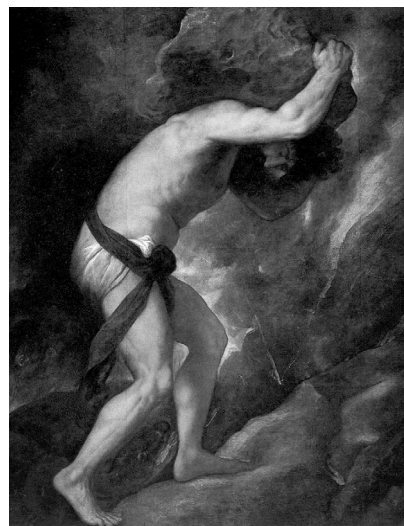
Een vrolijk nihilisme

Sartre was lange tijd goed bevriend met Albert Camus en dat zal ongetwijfeld met hun overeenkomstige levensbeelden te maken hebben. Pas later, toen Sartre aan het flirten sloeg met het communisme van de Sovjet-Unie, verwelkte hun vriendschap. Camus hechte duidelijk waarde aan elke centimeter vrijheid die hij bezat. Hoewel hij zichzelf liever geen existentialist wilde noemen, heeft Camus’ filosofie wel degelijk iets belangrijks gemeen met die stroming: het idee dat het leven geen zin heeft en dat de mens zelf actief invulling moet geven aan zijn bestaan, ligt ook aan de basis van zijn overtuigingen. Het feit dat mensen toch overal een verklaring achter zoeken, terwijl ze zich bevinden in een betekenisloos en onverschillig universum, maakt het leven absurd. Camus erkent het belang van dit absurdisme: hij ziet het als hét fundamentele probleem van de filosofie.

Wat maakt Camus dan zo belangrijk

voor het punt dat ik wil maken over nihilisme? Camus heeft, anders dan Nietzsche of Sartre, een daadwerkelijk antwoord geformuleerd op de vraag hoe het nihilistisch leven een vrolijk leven kan zijn. In zijn essay *De mythe van Sisyphus* (1942) vertelt Camus het verhaal van de sterfeling Sisyphus, die in opstand kwam tegen de Griekse goden en daardoor de ergst denkbare straf kreeg: een zinloos bestaan. In zijn nieuwe wereld terechtgekomen, rolt Sisyphus een rots naar de spits van een berg, waar de rots op zijn beurt weer naar beneden rolt. Sisyphus herhaalt deze handeling oneindig lang. Toch moeten we hem zien als een gelukkig mens, beweert Camus. Sisyphus bepaalt zelf hoe snel, wanneer en op welke wijze hij de rots omhoog rolt en weer laat vallen... en daarin vindt hij zijn geluk. Voorheen, zegt Camus, stelde men zich de vraag of het leven zin moest hebben om geleefd te worden...

...’Nu wordt het duidelijk dat, in tegendeel, het des te beter geleefd wordt wanneer het leven géén zin heeft.’

Murica

Door Bram Hilken

“Hi, how are you?”

“Papers, please.”

“...”

“What’s your business here?”

Ingestudeerd: “I’m interning at the Hip Hop Archive and Research Institute at Harvard University.”

“When do you leave?”

“May 30.”

“...”

“...”

“All set.”

“Thank you very much.”

“...”

Een triomfantelijk muziekje begint te spelen; of misschien valt het me nu pas op. Het klinkt en voelt alsof ik ofwel net de Nobelprijs gewonnen heb, ofwel in de rij voor de Vogelrok sta. ‘Welcome to America!’ leest een bord. En ik voel me nog voldaan ook.

“I’ll have a burrito, please.”

“What in it?”

“What’s there to choose from?”

“Everything.”

“Everything?”

“Everything here. What do you

want?”

“I guess I’ll have some corn?”

“Yes?”

“Yes?”

“Okay, what else?”

“Carnitas?”

“What else?”

“Some guac[amole] and sour cream.

Oh, and the hot salsa.”

“Is that all?”

“I don’t know, is that okay?”

“If that’s what you want.”

“It’s what I want.”

“8,27 please.”

“Thank you.”

“Where you from, Bram?”

“Netherlands.”

“Word? That’s dope, man. Amsterdam?”

“No, Utrecht.”

“Is that close to Amsterdam?”

“About thirty minutes by train.”

“So it’s basically Amsterdam?”

“Well... Yeah, sure, it’s basically Amsterdam.”

“Gotcha. So why are you here?”

“Same reason as you, I guess. I really like hip-hop.”

“Who’s your favorite rapper?”

“Kendrick, probably. It’s kinda lame,

but, you know, he’s the best to ever do it. Besides him, probably Earl [Sweatshirt] or Danny [Brown].”

“Swerve!” Schaterlach.

“?”

“I don’t know, bro, it’s just funny. I never seen a white European dude be this much into hip-hop.”

“Yeah, I’m super unique. And cool for that matter.”

“That’s wassup, that’s wassup.”

“So I’m interning at the Hip Hop Archive, here down Mount Auburn Street.”

“Harvard has a Hip Hop Archive?”

“Yes, Harvard has a Hip Hop Archive.”

“That’s so cool.”

“Sorry to interrupt, but is hip-hop even still a thing?”

“... yes. Ehm. Yes, for sure, hip-hop is still ‘a thing.’”

“Isn’t that very 80s or 90s?”

“Not that I know of.”

“Interesting...”

“Yes, very much so.”

“So you ‘study’ hip-hop then?”

“Technically, I guess. I’m doing a master program in Cultural History back in the Netherlands...”
Onderbrekend: “Amsterdam?”
“... yeah, sure, Amsterdam.”
“A master program? Shit, how old are you?”
“I’m 23.”
“Holy shit, so you can drink?”
En zo maak je vrienden op Harvard.

“So what’s your thesis going to be on, Bram? You have to give me something. You have to really commit. Do you fear commitment?”

Met grote ogen: “Ehm, I don’t know, Professor Morgan. I don’t think so? I’ve had a girlfriend for seven years...”

“That’s great, Bram. Can you commit to this thesis?”

“Well, yes, it’s what I’m here for.”

“Good, then just do it.”

“Oh, yeah, I will. But I will need some help.”

“Then you first have to give me something to help you *with*.”

“I want to do it on Hip Hop Culture and activism. See how identity, politics, globalization, migration and all these things are connected in the creation of cultural practices. Because I feel like...”

“You sound like an outsider.”

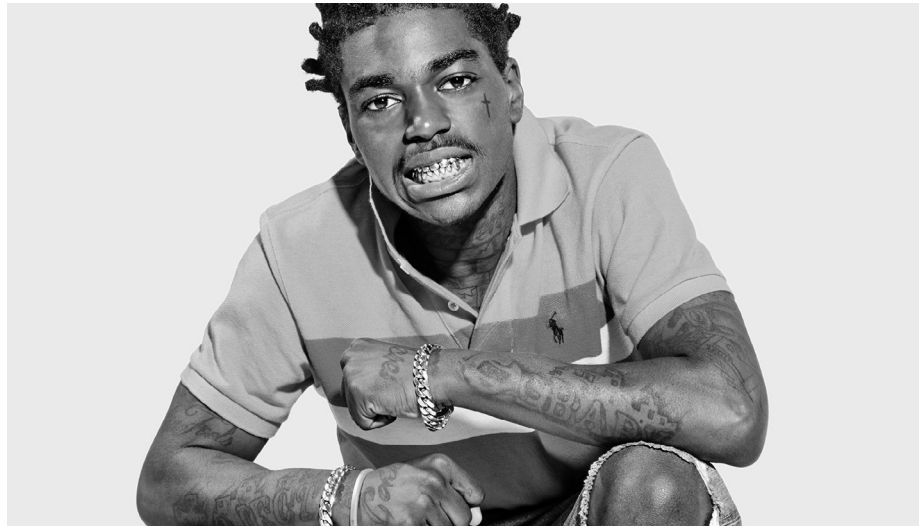
“...”

“That’s something outsiders to the culture research. Go talk to people. Get invested. Get listening. *Then* come back and tell me what you want to *know*. That’s when we can get started.”

“Oh... Okay.”

“See you next week, Bram.”

Vele boeken later, met geveinsde

zekerheid: “It’s going to be Kendrick for my thesis.”

“That’s great. What about him?”

“The ways in which we talk about him, his music, his persona, his everything. I feel like he’s being understood differently in the Netherlands. People either adore him, or don’t really pay attention to him at all. And then there’s everyone who simply thinks King Kunta is a nice jam. Around here, he’s a messiah. I want to see how different sociocultural contexts either do or do not change our perception and understanding of culture.”

“Sounds like you committed. Now you better get started.”

“Thank you, Professor Morgan.”

Heel wat teksten, bijeenkomsten, feesten, diners, mensen, gefrituurd voedsel en gesprekken over de significantie van Kodack Black later:

“What!? You’re leaving *when*!?”

“Next week.”

“I’m never gonna see you again.”

“That might be a bit prematu...”

“I feel like I should give you a present.”

“Don’t worry, dude, it’s cool. We’ll have the memor...”

“Have this.”

“Darien, I don’t need your hair gel.”

“...”

“...”

“I’m gonna miss you, man.”

“Tell me about it.”

“Thank you for everything, it’s been amazing. We’ll be in touch.”

“Aw Bram, that’s so sweet! It was so nice meeting you!”

“Thank you for everything, it’s been great. I hope we’ll be in touch.”

“It’s been amazing, Bram, so nice meeting you.”

“Thank you for everything, it was great. Hit me up whenever you’re in Europe.”

“Aw Bram, that’s so sweet! Great meeting you! Good luck with your thesis. I know you can do it!”

“Thank you. Bye.”

“Hello, how are you?”

“Papers, please.”

Flikker op met je ambiance en solidariteit, wij leven voor het voetbal en de strijd

Door Maud van Hattum

Aanstaande zondag 14 mei 2017 zal er naast de hoogstwaarschijnlijk sensationele kampioenswedstrijd van Feyenoord ook in het oosten van het land een klapper worden gespeeld. Om 14:30 uur zal de aftrap plaatsvinden tussen FC Twente en FC Groningen in het Grolsch Veste Stadion in Enschede. Een aantal weken geleden heb ik twee tickets weten te bemachtigen voor deze laatste wedstrijd van het seizoen. Ter voorbereiding ben ik me gaan verdiepen in de sfeer van het stadion. Wat opviel was de beruchte reputatie van de Twentse harde kern. Deze groep supporters zijn hooligans van de bovenste plank. Hoe uiten zij hun liefde voor de club? En waar in de klassieke geschiedenis hebben we de hooliganbeweging al eerder gezien?

In de documentaire ‘Het Laatste Jaar van FC Twente’ volgt Erik Dijkstra een aantal leden van de harde kern ten tijde van de affaire-FC Twente. Op de bank in zijn appartement zingt lid van de harde kern Steven trots het lied ‘Hasj Coke en Pillen, ’s Zondags dan gaan wij op pad’. Helaas heeft Steven een stadionverbod van zes jaar, dus tot zijn grote verdriet zal dit voor hem niet gelden. Ten laste legging: agressief uithalen naar meerdere politieagenten gevolgd door het intrappen op de buik van een politiepaard. Onzin, aldus Ste-

ven, want het was een momentopname en verder heeft hij ‘geen flauw idee’.

Bij het uitkiezen van plaatsen voor de wedstrijd van 14 mei moest ik me houden aan slechts één criterium: vermijd Vak-P. De supportersvereniging Vak-P bestaat uit ietwat gezette, gepiercete, veelal kale, altijd onverstaanbare jonge en oude heren uit de krochten van Twente. Steven is trots lid. Op foto’s laten ze graag hun harige billen zien. Op hun Facebookpagina wordt geadverteerd met BIVAKMUTSEN 15 EURO. Ook mogen verschillende doodshoofdenplaatjes en online protesten naar de gevestigde orde niet ontbreken. De harde kern van Twente is berucht, maar een fundament waar het team op kan bouwen. Steven: ‘De club is van de supporter, iedere zondag staan we voor ze klaar, we houden elkaar in leven’.

Het is van belang om het verschil tussen voetbalvandalisme en hooliganbeweging duidelijk te maken. Vandalisme refereert naar incidentele geweldsdaaden. Hooliganisme gaat daarentegen om het gebruik van gepland geweld op structurele wijze. Voor een aantal leden van Vak-P kan het gebruik van geweld niet los staan van het steunen van het team. Supporter Martin, kameraad van Steven, antwoordt dan ook het volgende op de vraag waarom Vak-P zo agressief te werk gaat: ‘Zonder strijd vanuit de supporters is er ook geen strijd op het veld, dat Steven tegen de politie vocht was op dat moment ook heel terecht. Bov-

endien is het ook maar een keer in de week’.

Het hooliganisme is een beweging die in de huidige tijd vooral aan het betaald voetbal wordt gelinkt. Echter zijn er gebeurtenissen in de geschiedenis waarin we deze sport gerelateerde rellen eerder hebben gezien. Een daarvan is de Nika-oproer in het jaar 532 te Constantinopel. In het Romeinse en het Byzantijnse rijk was er al sprake van het organiseren van supporters achter hun favoriete team. Vooral tijdens het wagenrennen groeide vaak de spanning tussen de verschillende supportergroepen, te herkennen aan de kleuren wit, blauw, rood en groen. Gefinancierd door de rijke aristocraten van de betreffende stad schaarden zij zich achter hun favoriet. Na en tijdens de wagenrenwedstrijden op 13 januari 532 in het Hippodroom waren het vooral politieke overwegingen die de rellen lieten escaleren. Wederom was het speelveld tevens een politieke arena.

De Byzantijnse keizer Justitianus (regeerde 527-565) was de trotse geldschietster en supporter van de Blauwen. In het jaar 532 kreeg hij te maken met opstanden vanuit het volk vanwege belastingverhogingen. Tijdens het wagenrennen werden twee actievoerders opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf. De heren kwamen uit het Groene kamp. Wanneer een hooligankameraad

problemen krijgt met de gevestigde orde slaan zijn medehooligan kameraden net zo hard terug. Of zoals Martin het verwoord: ‘We missen Steven, het voelt als een schip zonder roer, als een nacht zonder ster’. (Dit laatste zei hij niet, maar ik kan me zo voorstellen dat hij het dacht). En zo geschiedde. De Groenen kochten de Blauwen om en keerden zich massaal tegen de keizer. Justitianus zag het conflict aan het realiseren zich dat hij niet bijster tevreden was met de huidige situatie. Het lukte hem vervolgens om de Blauwen weer om te kopen, waardoor de rellen een mengmoes werden van conflicten. Ondertussen zaten de twee actievoerders nog steeds vast. Hoogstwaarschijnlijk wist het merendeel van de menigte uiteindelijk niet meer wie nou tegen wie vocht en of

het nu om belastingverhogingen, wagenrennen of kameraadschap ging. Eén ding was in ieder geval zeker: er moest gevochten worden. Tijdens de Niks-oproer lieten ongeveer 30.000 mensen het leven.

Voor een aantal supporters van het wagenrennen in 532 en van FC Twente in 2017 is het team waar ze

achter staan iets waar zij hun leven voor zouden wagen. De arena was en is daarna de plek waar tegen de gevestigde orde werd en wordt gestreden. De hooliganbeweging leeft met de gedachte dat haar club nooit kapot zal gaan en als ze gaan, dan gaan ze met zijn allen.

worden, hij een succesvolle jazzpianist. Ze moedigen elkaar aan in hun ambities. De film laat zien wat het betekent om echt voor je dromen te gaan en wat je hiervoor op moet offeren. Maar *La La Land* laat ook het “what if” zien; wat er gebeurd zou zijn als je een andere weg was ingeslagen.

La La Land heeft een allesoverheersend nostalgisch gevoel over zich. De kleuren, kleding, het decor en de liedjes roepen herinneringen aan klassiekers als *West Side Story* op. Al lijkt dit er soms misschien iets te dik op te liggen, toch wordt je meegesleept in de romantiek van de film. Dit is een film waar je onderuitgezakt in kunt weg-dromen, en je je even in een andere wereld kunt wanen.

Filmrecensie La La Land

Dromen in een retro wereld

Door Anna Stibbe

Je kunt wel zeggen dat *La La Land* de succesvolste film van de afgelopen jaren is. Met veertien Oscarnominaties heeft de film er net zoveel als *Titanic*. *La La Land* is een musicalfilm geregisseerd door Damien Chazelle en heeft de ambitieuze en verliefde Sebastian (Ryan Gosling) en Mia (Emma Stone) in de hoofdrol.

De film lijkt zich af te spelen in het Los Angeles van de jaren '50 of '60 van de vorige eeuw. De retro setting is het perfecte decor voor het romantische verhaal. Mia en Sebastian willen beiden hun dromen najagen en ontmoeten elkaar hierin: zij wil actrice

Liefde: Een dialoog

Door Timo Quint en Robbin Doppenberg

Liefde. Het houdt ons allen bezig. Want wat moet men zonder de liefde? Zonder de liefde waren wij waarschijnlijk al lang geleden het huis uitgetrapt door onze ouders, omdat we ons gedroegen als verwende pubers. Zonder de liefde had ons vriendje of vriendinnetje ons al lang gedumpt, omdat we 's nachts zaten te snurken. En zonder de liefde voelden wij ons niet zo ontzettend kut, als we weer eens zijn gedumpt. Maar wie of wat liefde is, daar zijn wij mensen het niet over eens. Sommigen verwijzen naar God, anderen naar een overlevingsinstinct om voortplanting te garanderen, maar de meesten zitten zonder verklaring. Dus hoe zit het nou precies? Ik wilde net mijn beste kameraad Jasmin vragen om mij te helpen, maar hij leek zich al in het nihilisme te hebben gestort. Dus keerde ik mij tot een andere jonge filosoof in de Argus om mij op weg te helpen. Beste Robbin, kunnen wij wel vat krijgen op de liefde?

De wedervraag hierop is natuurlijk, moet je wel vat willen krijgen op de liefde? Het is typisch voor de mens om alles te willen begrijpen. Nu kan je natuurlijk liefde heel biologisch benaderen, als een paar hormonen die je lichaam op zijn kop zetten. Echter lijkt het mij niet heel erg nuttig om op deze manier met liefde bezig te zijn. Volgens de Romeinse filosoof Seneca is liefde analoog met een hele goede vriendschap: ze komen beide voort uit wederzijdse, echte, genegenheid. Is lief-

de dus wederzijdse genegenheid? Ik denk dat die oude Seneca er niet ver naast zit. Uiteindelijk gaat het er bij liefde, zowel als bij goede vriendschappen, om dat je dingen van elkaar moet kunnen hebben. Liefde is de lijm die de goede eigenschappen sterker maakt dan al die kleine slechte eigenschappen van je geliefde. Doordat je elkaar graag ziet, en graag wil blijven zien, zijn die slechte eigenschappen niet belangrijk. Dit is, om het heel cliché te zeggen, omdat je niet zonder elkaar kan. Wat maakt nou een goede vriendschap geen liefde? Lust. Als jij toch met al je vrienden naar bed zou willen gaan, dan zou het leven toch wel een stuk gecompliceerder worden. Een goede vriendschap is dus liefde zonder (seksuele) begeerte. En een goede liefde bebelst dus ook alles van een goede vriendschap. Wat denk jij hiervan Timo?

Jij legt de link tussen een goede vriendschap en liefde. Maar waarom lijkt het dan alsof mensen wel zonder veel moeite elkaars vrienden blijven, terwijl het uitmaken van een relatie tegenwoordig eerder norm dan uitzondering is? Is het misschien eenvoudiger om vrienden te blijven, juist omdat het aspect van lust hier ontbreekt? Of omdat wij met vrienden veelal minder intiem zijn? Is het misschien makkelijker om onze minder mooie kanten te verbergen voor onze beste vrienden, dan voor onze geliefdes? Maar als liefde slechts het lijm is tussen de goede eigenschappen, wat moeten we dan met onze slechte eigenschappen? Is daar geen ruimte voor liefde? Of moeten we juist hier extra liefde investeren? Ik denk namelijk dat een relatie anders is dan een vriendschap, omdat we bij een

relatie met één iemand verbonden zijn. En deze relatie is wederkerig, hij moet niet slechts voor jezelf dienen. Een relatie die slechts vanuit een egocentrisch oogpunt wordt geleefd, zal waarschijnlijk niet lang overeind blijven. Juist een relatie confronteert ons al snel met onze gebreken, pijnpunten en emotionele lasten. Partners botsen dan ook, bewust en onbewust, op deze donkere plekken van elkaar. En als zij niet bereid zijn hieraan te werken, om ook hier liefde toe te laten, dan heeft dit zijn weerslag op de relatie met de ander. Dit kan nogal een pijnlijk proces zijn, maar het is noodzakelijk om te groeien. Oftewel, liefde als een transformatieproces. Komen we een beetje in de juiste richting?

Ik denk dat we zeker in de richting komen. Alleen denk ik niet dat de grote hoeveelheid stuk lopende liefdes, in tegenstelling tot het kleine aantal stuklopende vriendschappen, een teken is dat liefde totaal anders is dan vriendschap. Ik denk dat het verschil eerder in de intensiteit zit van de relatie. Je geliefde zie je over het algemeen vaker dan je vrienden. Ik denk dat als jij al je vrienden net zo vaak zou zien als je vriendin, dat er dan ook wel wat vriendschappen uit elkaar zullen vallen, Timo! Kijk maar eens naar huisgenoten. Met sommige mensen kan je prima samen wonen, maar geen vrienden zijn, en andersom. Ik denk omdat je zoveel meer verwacht van een geliefde dan van een vriend, dat er ook sneller problemen kunnen ontstaan.

Met betrekking tot slechte eigenschappen denk ik dat je hier zeker in moet investeren. Als je dingen niet leuk vindt aan iemand, dan kan je er wel niks over zeggen en er niks aan doen, echter denk ik dan niet dat je het lang volhoudt met elkaar. Liefde is uiteindelijk ook samenblijven. Lukt dit niet en kom je niet over iemands slechte kanten heen, dan is het misschien wel geen echte liefde. Ik denk namelijk dat je uiteindelijk niet per se de ander moet willen veranderen. Liefde mag van mij best een transformatieproces zijn, maar laten we elkaar dan on-

bewust transformeren in plaats er bewust mee bezig te zijn.

Dat is zeker waar Robbin, als je iemand wilt veranderen dan ben je meer met jezelf bezig dan met de andere persoon. Dat is denk ik ook de kracht van liefde. Dat je niet alleen handelt vanuit wat jij zelf wilt of belangrijk vindt, maar aanvoelt wat voor elkaar het beste is. En soms betekent dit ook dingen doen, of dingen vertellen, die je eigenlijk liever niet openbaart. Maar als je partner ook vanuit liefde zal hande-

len, dan is er acceptatie, ruimte en licht. Het klinkt denk ik allemaal makkelijker op papier, want het uitoefenen van liefde vindt natuurlijk buiten deze bladzijdes plaats. Ik heb opeens zin gekregen om gewoon heel veel liefde te geven, jij ook Robbin? Laten we ook maar meteen beginnen. Want zoals je al zei, vat krijgen op de liefde kunnen we waarschijnlijk niet, maar liefde beleven, dat is een ander verhaal.

De homo polyamorus

Door Jesse Geurts

Koken uit het kastje Kipwraps

Door Robbin Doppenberg

Liefde. Volgens mij krijgen de meeste mensen hun liefde het liefst warm en dampend opgediend. Het adagium ‘liefde gaat door de maag’ komt niet uit de lucht vallen. Wat dus automatisch betekent dat deze rubriek zich per definitie aan het thema houdt!

Omdat dit de laatste Argus is deze keer een zomers gerecht. In de zomer heb ik altijd een enorme hang naar Mexicaans eten. Hoewel, Mexicaans... Waarschijnlijk vinden Mexicanen dat het helemaal niet Mexicaans is. Het zal waarschijnlijk een soort van Europese poging tot Tex-Mex zijn. Niet dat dit mij tegenhoudt, in tegendeel zelfs. Daarom deze keer langzaam gegaarde kipwraps met extra's. Normaliter gebruik ik mijn slow cooker hiervoor, maar dit kan ook prima in een gewone stoofpan.

Ingrediënten (4-5 personen): ± 1 kilo kip (dij of filet), 3 uien, 3 paprika's, 4 tenen knoflook, 1 avocado, 1 limoen, 500 gram (cherry-) tomaten, 2 jalapeño's, 1 Desperados biertje, gerookt paprikapoeder (zoet), komijnpoeder, tortilla's, optioneel: verse koriander

Bereiding

Snij de 2 uien en 2 paprika's grof en doe deze met een scheutje olie, 1 fijngesneden jalapeño en 3 fijngesneden tenen knoflook in een grote stoofpan. Laat dit op laag vuur 5 á 10 minuutjes stoven. Doe dan de kip erbij met een kleine eetlepel paprikapoeder en twee theelepels komijnpoeder. Overgiet het mengsel met bier, roer het allemaal om en doe de deksel erop terwijl je dit op een laag tot middelmatig vuur een paar uur laat stoven.

Na twee uur valt de kip waarschijnlijk heel makkelijk uit elkaar. Trek het op een snijplank uit elkaar en doe het terug in de pan. Haal de deksel van de pan en laat het kip, ui, paprika mengsel inkoken tot er bijna geen vocht meer over is. Als het klaar is proef het en voeg zout en peper naar smaak toe.

Terwijl de kip aan het inkoken is, snij je de paprika en de avocado, niet

te dik, in lange stroken. Zet deze in aparte bakjes op tafel. Snipper hierna de overgebleven ui en doe die met de fijngesneden tomaten en een fijngesneden jalapeño in een bak. Pers hier een teentje knoflook in en knijp naar smaak de limoen er over uit. Roer deze tomatensalsa even en voeg zout en peper naar smaak toe.

Als het goed is heb je dan nu één bakje met paprika reepjes, één bakje met avocado reepjes, een bakje met tomatensalsa en een pan vol uitelkaar gevallen kip met groenten. Zet deze allemaal op tafel en geef iedereen op zijn bordje een tortilla en laat hem naar smaak zelf opscheppen wat hij erop wil.

Eet dit, als je het lekker vindt, met verse koriander en drink er nog meer Mexicaanse biertjes bij.

Dit stuk is puur gebaseerd op persoonlijke ervaringen.

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: Ik heb het niet zo hoog op met monogamie. Daarmee wil ik niet zeggen dat ik het geen nobel streven vind. Het idee om trouw aan elkaar te zijn en de rest van je leven alleen maar met elkaar intiem te zijn klinkt romantisch, maar in praktijk vraag ik mij af hoe menselijk het is. In alle eerlijkheid moet ik wel toegeven dat ik zelf nog nooit een vaste relatie heb gehad, waardoor ik nog geen persoonlijke ervaring heb met het monogame bestaan. Mocht ik dan toch ooit 'de ware' tegenkomen, dan betekent dit nog niet het einde van mijn avontuurtjes, immers polyamorie is weer helemaal trending, en zo ook in vaste relaties.

Tijdens mijn puberteit in de meer progressieve kringen van Noord-Brabant ervaarde ik al

een aantal nieuwe ontwikkelingen op het gebied van seksualiteit, alhoewel vaak meer in retoriek dan in gedrag. Met name de vrouwen in mijn omgeving hadden de neiging hun seksualiteit meer als iets veranderlijks te zien dan als iets dat vaststond. Of dit voortkwam uit een hang naar aandacht, eigenheid of nieuwsgierigheid zou ik niet durven vast te stellen. Opeens kwam ik in aanraking met termen als panseksualiteit, biseksualiteit, interseksualiteit enzovoort. Natuurlijk allemaal reuze-interessant voor een onervaren tiener.

Nu is dit geen stuk over seksuele geaardheid, maar eenzelfde ontwikkeling zie ik nu in relaties. Met de jaren zie ik relaties in mijn omgeving andere vormen aannemen. De voorbeelden die volgen heb ik gebaseerd op mensen uit mijn kennissenkring buiten Utrecht, om ongemak en roddel te voorkomen.

Voorbeeld 1: Een van mijn beste vrienden ontmoette op 17-jarige leeftijd de vrouw van zijn dromen. Zij – een Palestijnse schone – was

tien keer zo ervaren en verre van geïnteresseerd in zijn avances. Een jaar later wist hij haar, tegen alle verwachting in, alsnog voor zich te winnen. Een van de dingen waar zij elkaar in vonden was een voorkeur voor een, hoe zal ik het zeggen, iets minder conventioneel seksleven. Aangezien ze mij, open als ze waren, altijd op de hoogte hielden van alle details van hun bed gewoontes, was ik niet verbaast toen ze besloten om over te gaan op een open relatie. Dit hield in dat ze buiten elkaar om met andere mensen seks hadden. Dit is denk ik de meest voorkomende vorm van een open relatie.

Voorbeeld 2: Een ander bevriend stel van mij was al jaren bij elkaar, en ik verwachtte op seksueel gebied eerlijk gezegd niet heel erg veel spannends van ze, totdat ze iedereen in hun omgeving verbaasden: ze besloten een derde partij in hun bed uit te nodigen. Na een eerste succes hebben ze deze trend tot op vandaag de dag doorgezet. Afspraak

is wel dat ze altijd samen delen.

Voorbeeld 3: Een minstens zo merkwaardige deal werd gesloten tussen twee bevriende stellen in mijn kennissenkring. Zij trokken een bepaalde periode veel op met zijn vieren, en werden zo ook steeds intiemer. En ja hoor, je verwacht het al, uiteindelijk liep dit uit op een eenmalige partnerruil. Uiteindelijk liep dit avontuur niet echt goed af, en liepen beide relaties op de klippen. Gelukkig zijn de vriendschappelijke banden gebleven en kunnen alle deelnemers nu lachen om hun eigen naïviteit. Dus wees gewaarschuwd, voor partnerruil moet je stevig in je relatie staan.

Voorbeeld 4: Een van de meest bizarre vormen van een open relatie was die van een vrouw die ik via een vriend leerde kennen. Zij was naar eigen zeggen poly amoreus, en had maar liefst vier vaste relaties. Tegelijkertijd! Daarnaast wist ze het ook nog op te brengen om hier en daar een seksueel avontuurtje te hebben buiten haar vier partners om. Dit alles vertelde ze me net nadat we het over haar research master hadden gehad. Alsof ik mijzelf niet al onproductief genoeg voelde. Voor de duidelijkheid: ze had drie vriendjes en een vriendin, die allemaal van elkaar op de hoogte waren. De vriendin en twee van haar vriendjes waren overigens ook bevriend met elkaar, wel zo handig want dat

scheelde met afspreken. Voor zover ik weet zijn ze allen nog steeds gelukkig bij elkaar.

Dit zijn enkele voorbeelden uit mijn directe omgeving van polyamorie. Alhoewel ze in vorm verschillen komen ze allemaal op dezelfde behoefte neer. Ik denk dat het belangrijk is om te beseffen dat het niet raar is om af en toe een andere bedpartner te willen, en dat het ook bespreekbaar moet zijn. Dit betekent niet dat ik tegen monogame relaties ben, maar polyamorie moet geen taboe zijn. Alhoewel het veel problemen kan opleveren, kan het voor sommige mensen hun relatie ook verbeteren. Het is in ieder geval beter dan ontrouw.

Cartoon

Door Jasmin
Palamar

